

nen paa en saadan Maade, at naar han skal gøres til Capitainlieutenant, vil man ansee ham for uskikket dertil og affsedige ham. Det er en stor Feil, troer jeg, at ville ordne Forfremmelse paa den Maade, at man, naar en Mand kommer til at skulle gjøre et Skridt fremad, og man ikke finder ham skikket til at gjøre dette Skridt, affsediger ham, med mindre man affsediger ham for hans egen Regning, thi da siger jeg ikke noget derimod; men affsediger man ham for Statens Regning, det være sig enten ved at sætte ham over i en anden Stilling, hvor han træder i Veien for en Anden, som kunde have Udkomst til denne Stilling, og derved indskrænker Forfremmelse i denne Retning, eller ved at give ham Pension eller Bartpenge, saa har man Uret. Dersom han er skikket til fremdeles at gjøre Tjeneste i den Stilling, hvori han stod, hvorfor affsediger man ham saa? Ikke fordi han er skikket til Forfremmelse, thi derfor lader man være at forfremme ham og forfremmer hans Eftermand, som er skikket dertil. Men er han ikke skikket til at tjene i den Post, hvori han staaer, saa maa han ganske vist have Afsted af Tjenesten, men saa skulde man ikke have opbevaret ham til det sidste Dieblit, thi det er ikke i Statens Interesse.

Man maa vel lægge Mærke til det ganske Giendommelige, der er ved det Vaaben, vi her omtale. Den yngste Officeer i Marinen kan i 4 Timer ad Gangen komme til at commandere et af Statens største Fartøier. Den, der har Bagten paa Skibet, hvor Lieutenanten kan have Bagt, han er den egentlige Skibsfører, og dette gjør, at der i denne Stat kræves en ganske anden Paalidelighed og Dygtighed af selv den yngste Officeer, end i alle de øvrige Stillinger i Hær- og Væbningsvæsenet. Dette gjør altsaa, at man ikke her bør taale nogen Officeer, der er uskikket til at commandere et af Kongens Fartøier, og har han været skikket til at commandere det, saa vil han, naar ingen Legemsvaghed hindrer ham deri, kunne være skikket til ogsaa som Chef at commandere om ikke et større saa dog et mindre Fartøi, om ikke i lang Tægt saa dog inden snovere Grændser, og anseer man ham ikke

skikket dertil, saa bør han ikke blive i den Post, hvor han er. Naar den ærede Minister har henvist til et Exempel, for at bevise, at han har villet bryde med den Fordom, som hidtildags har krævet, at man gik frem i Forfremmelse med Aarene uden nogen Afbrydelse, saa siger jeg, jeg troer først paa, at han har brudt med dette falske System, naar jeg seer en Lov om Forfremmelse, som bryder dermed, thi den Båne at bortvise, affsedige eller paa anden Maade underholde paa Statens Befordring i en Stilling udenfor Staten de Mænd, der ikke ere brugelige i Staten, kan jeg ikke betragte som noget Brud med det skjæve Princip. Den Bemærkning, som jeg har gjort om Nødvendigheden af, at have prøvede dygtige Mænd selv i de yngste Poster i Marinen, gjør det nødvendigt, at jeg kommer tilbage til den Bemærkning, at der ikke fra nogen Cadetsskole kan afgaae nogen paalidelig Officeer. For at blive det maa han have gjort Tjeneste i en underordnet Stilling paa et Fartøi, som virkelig er ude paa et Togt; man kalde ham nu Cadet, Underofficeer eller hvad man vil, saa maa han have gjort Tjeneste under saadanne Forhold, at man har kunnet prøve ham som selvstændig Mand; paa Cadetsskibet kan han aldrig komme til at bestaae denne Prøve paa en rigtig tilfredsstillende Maade. Naar den ærede Minister har henvist til, hvad der var Skik for 100 Aar tilbage, saa skal jeg vise ham, at det har været Skik for 100 Aar tilbage, at Cadetterne gjorde de bleve Officere; ja, jeg skal vise ham, at de have faret paa China og Ostindien som Cadetter, førend de bleve Officere, saa at de, naar de bleve udnævnte til Officere, skjøndt det ogsaa dengang skete i den unge Alder af 22 til 23 Aar, vare forfarne Sømand. Det var Skik for 100 Aar siden. Jeg troer paa denne Maade at have retfærdiggjort, at mit Forslag er kommet frem, og jeg haaber, at det, ved hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Krieger) har sagt, vil være ligesaavel retfærdiggjort, naar jeg nu tager det tilbage.